

Příběh ne-posledního stánku

Kramářská bouda pod Vodní kaplí

Chvalčov 40

768 72 Svatý Hostýn

GPS: 49.3780328N, 17.6974900E

2011

2019

Ještě na samotný konec této knížky musím uvést jeden zaniklý příběh, který by si asi na stránkách této knihy neměl zasloužit své místo, protože toto občerstvení na našem webu nikdy nebylo zrecenzováno, ale ... Ale myslím si, že je a bude povinností začít sbírat střípky všech stánků ze Svatého Hostýna, protože podle dlouhodobých záměrů je v plánu zlikvidovat stánky všechny, to znamená ty, které aktuálně lemují schodiště ke kostelu po obou dvou stranách, a vybudovat posléze nové, po pravé straně schodiště na louce nad autobusovou točnou. Všechny aktuálně stojící stánky, a mnoho z nich občerstvovacího typu nevyjímaje, tak píší konce svých příběhů, ví o tom, byť přesný datum jejich zmizení z mapy ještě není oficiálně stanoveno.

Tak prostě berme tento příběh jako regulérní, byť posmrtnou, recenzi tohoto občerstvení. Můj příběh mohu nazvat širěji jako „konec prvního, ale zdaleka ne posledního, stánku na Sv. Hostýně“; tento dvojstánek byl první, který už zmizel z povrchu zemského, tak považuji za nezbytné se o něm tady zmínit, napsat o něm příběh, který jsem tam zažil, a připomenout tak jeho existenci.

S ohledem na výše uvedený záměr přestavby kompletně všech stánků nicméně předpokládám, že pokud bych tuto knihu sepisoval o pár let později, tak její součástí budou i další občerstvovací zastávky, nevyjímaje i občerstvení „U Madony“, které na našem webu pro změnu své hodnocení má.

Po příjezdu, příchodu či jiném se dopravení na Hostýn, se ocitnete po pár krocích od autobusové točny uprostřed schodiště; po pravé straně vzhůru ke kostelu, po levé straně dolů k Vodní kapli. Nechci sahat nikomu do svědomí, ale ruku na srdce, kolik z vás, kdy a kolikrát, volilo cestu dolů? Podle mě slabý odvar všech návštěvníků Hostýna někdy okusilo cestu po schodech dolů, aby shlédli Vodní kapli a okusili vodu pramenící z trubek trčících z betonové zdi. A i když zde mnozí došlapali, kdo si dal pivko ve stánku, vlastně domku, dříve dokonce dvojdomku, těsně od Vodní kaplí?

Stánků s občerstvením bylo na Hostýně vždy dostatek, a ten, kdo se chce občerstvit více kultivovaně, tak má i na výběr hned ze třech restaurací, přičemž dokonce dvě z nich, „Ovčárna“ a „Poutní dům č. 2“ jsou naší porotou již zrecenzovány. Proto asi nikdy nebyl moc důvod chodit po schodech až dolů, aby člověk mohl posedět u vodních pramenů.

Já naopak tohle místo vyhledával, a když byla příležitost, tak s kamarádem Pítkečem jsme sedli raději sem, než kdekoliv jinde výše a blíže kostelu. Odloučenost tohoto místa na mě působila velmi melancholickým dojmem a podkreslovala krásy Hostýnského vrchu na maximum. Oněch pár návštěvníků, kteří sem víceméně omylem zavítalo, dokreslovalo dostatečně atmosféru; člověk si aspoň nepřipadal úplně odloučený, ale zase bylo příjemné, že se tu nestály na pivo fronty.

Můj příběh z tohoto místa je někdy z roku 2012, kdy se tady nacházely domky dva, tak jak je vidět na obrázku výše, ale ten vlevo blíže svahu už byl nefunkční a veřejně se už šušovalo o jeho demolici. V tu dobu ale tento druhý, byť zavřený, domek ještě krásně uzavíral zdejší místo, takže člověk byl ze dvou stran skrytý před okolním světem domky, z jedné strany lesem, a jen příchozí a odchozí pěšinka od pramenů byla otevřená. Naštěstí ale zdejší posezení bylo od pramenů pár desítek metrů, takže vodní žíznivci byli taktéž mimo místní pohostinské dění, a tak romantika, komornost a intimita tohoto místa byla maximální.

Na Hostýn jsem v té době jezdíval několikrát do týdne na kole, a v dobách svátků či víkendů jsem tady samozřejmě vždy přibrzdil a zchladil své tělo tekutými dobrotami. Kamarád Pítkeč, taktéž v té době občasný cyklista, byl častým účastníkem našich dýchánek v této boudě, a nejinak tomu bylo i nyní. Ve stánku obsluhoval navíc Pítkečův dobrý známý, a tak nám pivánka přistávala na stole jedno za druhým, bez ptaní, bez problémů, chladné Zubříky již nejasné voltáže, ale o to tady nešlo. Ano, pivo bylo a muselo být dobré, jinak bychom sem vůbec nechodili, ale protože toto kritérium bylo vždy plněno ku spokojenosti, tak hlavním lákadlem bylo něco jiného.

A mnozí to již asi vyčetli z odstavce výše; šlo o prostředí, o fantastickou kombinaci samoty, vůně lesa a pachu tlejícího dřeva, a to ať už z okolních stromů, tak taktéž z přítomných staveb, pamatujících císaře pána, a dlouhodobě statečně rozežíraných hmyzem všeho druhu. A když si k tomu domyslíte, že každé roční období tu bylo jinak, na jaře rozkvetlo, v létě slunečno a na podzim barevno, tak si asi dokážete představit tu nádhernou kombinaci v plné kráse. A kdo ne, tak už je pozdě nasát zdejší atmosféru, dnes už se tomto místě ono „druhé“ stavení nenachází, tato bouda byla zbourána průběhu června léta páně 2017, a ta dosud stojící již jako občerstvení nefunguje.

Co se týče názvu této hospody, tak si myslím, že žádný oficiální název nikdy neexistoval, prostě se tu točilo pivo, podávaly pochutiny a prodávaly sladkosti a jiné připomínkové předměty z Hostýna, ostatně jako u celé řady dalších stánků směrem ke kostelu. Pro rozlišení ale bylo potřeba upřesnit, že šlo o stánek u Vodní kaple, protože pod pojmem „kramářská bouda“ by bylo rozlišení velmi nepřesné. Důvodem je to, že vlastně všechny stánky na Hostýně jsou kramářské boudy, aspoň původně se jim tak říkalo.

A když jsem výše zmiňoval, že tyto pamatují císaře pána, tak upřesňuji, že se nejednalo jen o nějaké přirovnání, ale tyto opravdu dobu vládnutí císaře Františka Josefa I. zažily, protože byly vystavěny hned počátkem 20. století někdy kolem roku 1904. Je fakt, že nevím, jestli i tato bouda u Vodní kaple, ale předpokládám, že ano. Za těch více než 100 let existence musí být každému jasné, že jsou ohlodány zubem času, a navíc s ohledem na zpříšňování hygienických podmínek už nemohou vyhovovat, tak se pak ani není čemu divit, že za krátký čas půjdou k zemi všechny.

Tak uvidíme, jestli i dosud stojící kramářská bouda pod Vodní kaplí bude taktéž strážena spolu s ostatními boudami nahoře pod kostelem, anebo zde bude připomínat doby dávno minulé i pro budoucí generace.

Není to tak dávno, kdy hospodaření na Hostýně převzala do svých rukou organizace zvaná Matice Svatohostýnská, jejíž snahou bylo údajně od prvopočátku těchto všech stánků se zbavit a ponechat Hostýn opravdu jen pro věřící pro jejich rozjímání a motlitby. Nicméně jednak odpor provozovatelů těchto stánků, a následně i slibně se rozvíjejících turistický ruch, a tím nemalý peníz do matiční kasy, naštěstí pozměnil názor členů této organizace, a byť se tedy původní kramářské boudy časem rozloučí se svou existencí, tak kousek od původního místa vyrostou nové, a to je podle mě jediné dobře. Nedovedu si představit, že někdo, kdo navštíví toto, byť hlavně poutní, místo, tak že by

neměl možnost se někde napojit a najíst, to by asi šel počet návštěvníků rapidně dolů, a to si myslím uvědomuje každý, ať už věřící či nevěřící.

Ale vraťme se ještě na chvíli k našemu příběhu. Poseděli jsme tady tehdy více než obvykle, možná jsme správně už tehdy tušili, že jsme tady již naposledy; v té době šlo o mou opravdu poslední návštěvu zde, Pítkeč pak ještě rok dva na to zde občas pobýval, ale taky už ne tak často. A jako bychom to fakt věděli, neměli jsme se k odchodu. Až po nepočítaném pivu jsem se zvedl, že je načase se vydat k domovu, přece jen plotek na lístku už byl nemalý a slunce už taktéž začalo zapadat. Nicméně Pítkečova slova mě uzemnila zpět na plastovou sesli:

„Kurva, kam zas spěcháš? Nevidíš, jak je tu krásně?“

dopověděl, koukající na okolní stromoví skrze právě donesený krýgl plný pěnivého moku. A udělal sakra moc dobře kluk jeden, že mě takto přemluvil, protože jsem měl tehdy ještě poslední příležitost nadechnout se tady na pár dalších minut, nasát atmosféru a odnést si jen ty nejkrásnější zážitky z těchto míst.

INDEX OBNOVITELNOSTI: B